

litanordningen . . . jeg er jo ikke Jurist, saa jeg veed ikke, hvad Tid den er fra . . . men der eksisterer jo en Lov, i Henhold til hvilken Politimyndighederne i ganske enkelte Tilfælde kunne tillade Forstjellige, Gjoglere og fremmede Kunstnere, forsaavidt det er dem tilladt at komme ind i Landet, at optræde, saaledes kunde man jo ogsaa ved hver enkelt saadan Leilighed tillade Tombolaer i ganske specielle stieblikkelige Formaalets Tjeneste, saa man ikke behøvede at befrygte, at vi fik en Mængde af Lovforslag. At vi ganske skulde kunne undvære den Art af Lotterier, det tror jeg ikke; thi jeg er nemlig ikke af den Mening, at det er saa skadeligt at have Lotterier i visse af disse Tiemed, og selv om der har fundet Misbrug Sted, veed man jo efter den gamle Regel, at Misbrug ikke hæver Brugen. Det kunde jo i ethvert Fald tages under Overveielse, hver Gang enten Regjeringen eller Medlemmer af Thingene fandt Anledning til at benytte Initiativet til Lovforslag i saa Henseende. Det er kun disse Bemærkninger, jeg har villet gjøre, fordi jeg ved en anden Leilighed har udtalt mig saaledes, at det maaste kunde vække Forundring, at jeg har sluttet mig til dette Vædringsforslag.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal først tillade mig et Par Bemærkninger om Lovforslagets § 2 og derigennem tillige om Mindretallets Forslag under Nr. 2. Naar Lovforslaget forudsætter, at alle Lotterier skulde have Lov til at vedblive deres Virksomhed indtil den Tid, hvor Bevillingen for det af disse Lotterier, der for Tiden har den længstvarende Bevilling, løber ud, er det ganske vist med fuldt Forsæt, at man har foreslaaet dette. Det maa jo erindres, at Lovforslaget gaar ikke ud paa at sige, at der ingen Lotterier efter den Tid maa findes — det er jo Noget, som det maa overlades Lovgivningsmagten til den Tid at tage Bestemmelse om — men Lovforslaget gaar kun ud paa, at Regjeringens Ret til at meddele slige Bevillinger skal ophøre fra den Tid. Det er altsaa en Mulighed, der maa havees for Die, saaledes som Sagen staar nu, at det ligesaa vel kan hænde, at Lovgivningsmagten ved Lov vil ordne Forholdet saaledes, at der tilstedes et enkelt eller nogle enkelte Lotterier en fortsat Vedbliven, som at man vil negte ethvert Industrielotteri at eksistere. Lovforslaget maa jo være indrettet for begge disse Eventualiteter, ellers maatte det jo lyde paa absolut Forbud mod, at der fremtidig maatte eksistere Industrielotterier, hvilket det ikke gjør. Den Omstændighed altsaa, at Lovforslaget maa være indrettet paa begge disse Eventualiteter, som jeg her taler om,

har naturligvis ført til, at man har ment, at alle de bestaaende Lotterier burde opretholdes til den Tid, til Mæret 1887, thi ellers vilde Spørgsmaalet paa en ubillig Maade, forekommer det mig idetmindste, blive præjudiceret for de Lotteriers Vedkommende. Hvis Bevilling tilfældigvis udløb en kort Tid før den endelige Frist. De vilde, hvis man vilde gaa den Vej at træffe Valg imellem dem og give visse Industrielotterier en fortsat lovmæssig Tilværelse, blive ladte ude af Betragtning, fordi de vare bortdøde et halvt, et helt eller halvandet Aar før 1887. Derfor gaar Lovforslaget ud fra den Forudsætning, at alle de bestaaende Lotterier skulde have Lov til at eksistere til den Tid, for at de kunne være lige nær til at komme med under den Overveielse, der, hvis man vil gaa denne Vej, maaste i sin Tid vil blive anstillet angaaende det Spørgsmaal, hvem af dem der ved Lov skal forundes en længere Tilværelse. Dette er altsaa Grunden, og det er altsaa ikke nogen Tilfældighed eller endnu mindre en Ukorrekthed i Udtrykkene eller Sligt, som gjør, at det staar saaledes i Lovforslaget. Hvad ellers den Tanke angaar, som ligger i Mindretallets Forslag, vil jeg udtale det, at det er naturligvis Noget, som jeg betragter som et i Forhold til Principet underordnet Spørgsmaal, om man vil finde det billigt at unde disse Lotterier en noget længere Tilværelse end den, jeg har tænkt mig, nemlig til 1887. Skulde Rigsdagen ville unde dem Tilladelse til 1890—91, altsaa disse 3 Aar længere, er det ikke noget Spørgsmaal af principiel Bestaaenhed, og skulde den Anskuelse trænge igennem, skulde altsaa det blive vedtaget, vilde jeg ikke betragte det som Noget, der for mig havde nogen videre Betydning, eller som skulde forhindre mig fra at gaa ind derpaa. Hvad angaar Flertallets Vædringsforslag til § 1, finder jeg ikke nogen Betænkelighed ved at tiltræde det, fordi det egentlig kun gaar ud paa at udtrykke den Tanke, som Ministeriet dog alligevel har havt med Lovforslaget. Naar Ministeriets Lovforslag ikke udtrykkelig har nævnt som Noget, der fremtidig kunde gives ved Bevilling, Tilladelse til faste, vedblivende Lotterier med en indskrænket Afætningskreds, med en til en enkelt By eller et enkelt Amt begrændset Afætningskreds, saa er det nærmest foranlediget ved det historiske Faktum, at der ikke eksisterer saadanne Lotterier. Der eksisterer nok Lotterier med indskrænket Afætningskreds i den Forstand, at de ikke have hele Landet, men kun en enkelt Provinds, saaledes som den ærede Ordfører bemærkede, men der eksisterer ingen faste Lotterier, med en Afætningskreds som